

Gimnazijec utonil. Utonil je v Krki pri Novem mestu 14letni Anton Hauschild, gimnazijec iz Ljubljane.

Smrtna nesreča železniškega kurjača. V nedeljo dne 2. avgusta ob pol sedmih zvečer se je zgodila v Mostah pri Ljubljani železniška nesreča, koje smrtna žrtev je postal 56letni kurjač Jože Trojer. Zašel je med dva vlaka, ki sta vozila nasproti. Ko se je hotel ogniti enemu, ga je podrl drugi. Lokomotiva mu je odtrgala glavo in razmesarila truplo. Trojer je bil oženjen in tik pred upokojitvijo.

Razne novice.

Udeležencem slovenskega tabora v Mariboru. Odbor prosi, da vsi udeleženci, ki pridejo peš ali z vlaki, se javijo na zbirališču vstric glavnega kolodvora, kjer bo razviden razpored udeležencev v pohodu, kje se morajo razvrstiti. Udeleženci iz posameznih okrajev se naj točno držijo navodil rediteljev. Vozovi naj se postavijo v Tomšičevem drevoredu tik Krčevine. Kolesarji pa se naj zberejo v Kopitarjevi ulici blizu kolodvora. Vsaka župnija naj tvori skupino in naj se ljudje držijo te skupine. Vsaka fara naj ima svoje reditelje in naj pazi na red. Vozovi naj imajo že naprej določenega varuha. Kdor ne more biti doma pri sv. maši, ima priliko, da se udeleži sv. maše pri frančiškanih ob 8 ali ob pol 9. Na vsak način pa morajo biti vsi udeleženci do 9. ure zbrani na svojih mestih pri glavnem kolodvoru. Pohod po mariborskih ulicah z godbo na čelu se začne točno ob 9.15. Reditelji dobijo posebna navodila in prosimo, da se iz vsake župnije javi reditelje pisarni tabora v Mariboru, Loška ulica 10. Na vozovih se lahko udeležijo tabora tudi ženske, a v pohodu pa korakajo samo moški. Dohod na taborišče v Ljudskem vrtu bo zaprt in brez dovoljenja rediteljev ne bode imel nihče vstopa. Udeleženci, ki pridejo z vlaki, se lahko poslužijo polovične nedeljske vožnje in morajo na vrtopni postaji zahtevati nedeljsko karto. Ker je 9. avgusta zadnji dan razstave »Mariborski teden«, se lahko pripeljejo iz bolj oddaljenih krajev udeleženci že prejšnje dni za polovično ceno. Morajo pa na vstopni postaji kupiti rumeno legitimacijo, katero morajo dati na »Ma-

riborskem tednu« žigosati. Udeležencem tabora sploh priporočamo, da obiščejo »Mariborski teden«, ki ima letos predvsem gospodarski značaj. Na vsak način prosimo, da nam iz vseh župnij, katere se niso poslale prijave, naznačijo vsaj približno število udeležencev tabora, da bo vodstvo rediteljev lahko vse potrebno ukrenilo. Na tabor vabimo še prav posebej tudi naše obrtnike, ker bo med govorniki tudi domači obrtnik. Vsa potrebna navodila so dobile krajevne organizacije JRZ v posebnih dopisih. — Pisarna za tabor JRZ v Mariboru, Loška ulica 10.

Otvoritev Mariborskega tedna in gasilska proslava v Mariboru. V soboto dne 1. avgusta je bila slovesna otvoritev Mariborskega tedna, katere se je udeležil g. podban dr. Majcen, škof dr. Tomažič ter razni drugi zastopniki vojaške in civilnih oblasti. — V soboto zvečer so priredili gasilci baklado ter podoknice kumicam novega rešilnega avtomobila in dvema najstarejšema članoma, ki sta bila že pri ustanovitvi mariborskih gasilcev in rešilnega oddelka in to sta dr. Urbaček in pivovarnar I. Tscheligi. — V nedeljo se je zbralo k proslavi 65letnice obstoja mariborske gasilske čete nad 1000 gasilcev iz raznih krajev v Mariboru. Na Glavnem trgu pri Marijinem znamenju je bila za gasilce sv. maša, nato blagoslovitev novega rešilnega avtomobila, gasilska vaja in zaključna gasilska veselica.

»Kmetiski list« piše 29. julija, da ga je ob nekem čitvu »kar v luft vrglo«. Padel je seveda nazaj na zemljo, in sicer kakor navadno na najslabši del — pri njem na glavo. V svoji zmedenosti, ki presega navadno mero, piše o Avstriji: »Cerkvena hierarhija (duhovništvo) je prevzela nasilnim potom vso oblast, potem ko je z ognjem in mečem razbila delavske vrste in hitlerjevce«. Papir je res nadvse potrpežljiv, ker prenaša celo take budalosti. Po trditvi tega dičnega »kmetisko-stanovskega« lista mora biti predsednik avstrijske države duhovnik, pa ni; predsednik vlade mora biti duhovnik, pa ni; vojni minister mora biti duhovnik, pa ni. Sploh ni niti eden duhovnik minister. Deželni

Mala tableta z velikim učinkom nosi vedno BAYER-jev križ!

ASPIRIN

proti vsem bolečinam in boleznim, ki izhajajo iz prehlada.

Oglas je reg. pod št. Br. 23762 od 19. XI. 1924.

glavarji morajo biti vsi duhovniki, pa niti eden ni; dekani bi morali biti obenem okrajni glavarji, pa niso. In vendar trdi lažnjivi kljukec v »Kmetiskem listu«: »Duhovništvo je prevzelo v Avstriji nasilnim potom vso oblast.« Tako daleč more iti skisanje možganov pri človeku, ki se kakor španski bik v rdečo barvo zaganja v klerikalizem!

Tisočkrat je bila botra. Umrla je v starosti 80 let posestnica in gostilničarka g. Pajdaš Neža iz Zgornje Pečance pri Brežicah. Rojena je bila leta 1856 na Vrhu pri Zdolah, odkoder se je poročila v 20. letu z gostilničarjem in posestnikom Pajdašem v Pohanci, s katerim je živela v zakonski zvezi 56 let. Ko jo je pred štiri leti zapustil mož, je poprijela sama za vaveti ter vodila naprej gostilno in upravljala posestvo do svoje smrti. Celih 60 let je bila vzorna gospodinja in dobrotnica revnim otrokom ter drugim revežem. Ponesla je preko tisoč novorojenčkov iz raznih krajev Slovenije k sv. krstu. Tudi birmanska botra je bila mnogokrat. Po-

Italijani nimajo sreče z zasedbo Abesinije.

Italija ima vedno več težkoč z zasedeno Abesinijo. V Abesiniji sami so puntti ter napadi vstajev na dnevnem redu. Dne 28. julija pa je zadela Italijane huda nesreča v pristanišču Massava ob Rdečem morju.

V prvotni vzhodno afriški ital. koloniji Eritreja imajo Italijani pristanišče, ki se imenuje Massava. Masava je igrala v zadnji vojni med Abesinci in Italijani kot izhodno oporišče najvažnejšo vlogo. Mesto so Italijani v zadnjih mesecih znatno razširili in posebno še pristanišče je bilo modernizirano, da je lahko služilo raztovorenju vojnega in

Ciganka.

Povest iz domačih hribov.

»Haha, plemenit človek; kje pa si to besedo ujela? Poslušaj, kaj ti pravim! S svojimi šestimi križi sem dosti ljudi spoznala in sem prišla daleč okoli; toda zares dobrega moškega še nobenega nisem videla. Ni jih, ti rečem. Vsi, kar jih je, so sebični. Samo jemali bi, dajali pa nič. Od žensk terjajo najtežje reči in najhujše žrtve; hočejo, da jih ženske na rokah nosijo in jim strežejo ko angelci Bogu; da bi sami kdaj ženam kaj žrtvovali, jim hvaležnost z dejanji pokazali, to jim še na misel ne pride. Čim bolj se žene žrtvujejo, tem bolj so moški lahkomišelní, nezvesti, nehvaležni — oženjeni prav tako kakor samski, ali pa celo še bolj kakor samski.«

»Ali, botra, kako črno gledate! Ali vam je kak moški kdaj kaj žalega prizadel?«

»Ne, ne; to bi mu bila že posvetila! Za menoj so letali, dedci slinavi, da bi me bili dobili, pa še mezinca nisem kateremu pustila in ne le enemu sem jo okoli ušes zasolila. Z vsemi sem bila ko pes z mačkami; saj drugače ne zaslužijo.«

»Botra, vsi pa vendar niso taki, kakor pravite.«

»Eden je kakor drugi. Poznam jih. Kakor petelin na strehi, tako so nestanovitni, pa žejni ko žolne

so in po tobaku smrdijo. Napihujejo se kakor purmani, včasih pa spet slinijo ko tisti lesni polži. Pavla, pametna bodi, dobro ti hočem, nobenemu moškemu ne verjemi nobene besede; naj reče, kar hoče, verjemi, vsak le nase misli! Če se v katerega zagledaš, si izgubljen. Nič drugega si ne ukaš kakor bridkosti in trpljenje in razočaranje.«

Sočutno je gledala Jerca na dekle, ki je žalostno pobesilo glavo; potem je zopet začela:

»Pavla, ne zanašaj se na Ravnjaka in njegovo hvaležnost! Ravnjak se bo oženil in...«

»Za božjo voljo, botra,« ji je dekle seglo v besedo, »ko so mu mati umrli, se vendar ne more ženiti.«

»V dveh, treh tednih seveda še ne; toda čez pol leta ali čez eno leto se bo gotovo. Potem je amen in konec vse hvaležnosti. Če bi ti še ostal prijazen, bo žena postala ljubosumna in od hiše boš morala.«

»O Bog!« je kriknila Pavla in se je le po sili ubranila solz.

Kmalu je zopet zbrala in rekla vsa iz sebe:

»Na prav nič se ne zanašam. Ampak tu ne ostanim več. Tu v bolnišnici se mi zdi, kakor da sem zaprta — in vendar nisem storila nič hudega. Botra, pustite me domov! Vzemite me s seboj!«

»Če na vsak način hočeš, pa pojdi!« je odvrnila Jerca. »Nedolžnega človeka res ne smejo zapirati. Malo še počakaj! Z zdravnikom bi še rada govorila dve, tri besede.«

kojnica je bila 51 let naročnica »Slovenskega gospodarja«. Ljubila je tudi druge verske liste. Preromala je mnoga božja pota in se vedno zatekala za pomoč pri vsakih težnjah k Mariji. Najbolj je ljubila cvetlice, ki so jo v obilnosti spremljale k večnemu počitku.

Najstarejša Ljubljanka Terez. Rant je praznovala zadnje dni 95letnico. Rodila se je 30. julija 1941 v Koroški Beli na Gorenjskem. Poročila se je leta 1864 za graščinskim oskrbnikom Rantom, ki je umrl leta 1894 v škofji Loki v starosti 85 let. Jubilanca je mati že rajnega vojnega kurata Huberta Ranta in še ene poročene hčerke. Stara gospa je še precej živahna, le vid in sluh sta jo že precej zapustila.

V soboto dne 15. avgusta, na praznik Velike Gospojnice, ostanejo trgovine v mestu Mariboru celi dan zaprte.

Samo še do 10. avgusta

traja prodaja ostankov v posebnem oddelku
veletvrdke Macam. 939

Obžalovanja vreani slučaji.

Umor starčka. V nedeljo dne 2. avgusta predpoldne se je zgodil v Rošpohu pri Mariboru zločin, kojega smrtna žrtev je postal 77letni Ivan Krepš. Omenjeni je bil v nedeljo zjutraj pri sv. maši in obhajilu in je nato čuval dom. Ko se je vrnila Krepšova rejenka od poznega sv. opravila, je našla svojega skrbnika vsega okrvavljenega. Poklicala je sosede, ti zdravnika, ki je ugotovil, da gre za zločin. Starca so prepeljali v mariborsko bolnico, kjer ga niso sprejeli, ker je že umiral, saj je imel 18 ran. Umrl je v nedeljo popoldne ob treh. Zverinski zločinec bo najbrž kje iz bližnje okolice.

18letni fant se vrgel pod vlak. Med Bohovo in Teznom pri Mariboru se je vrgel pod vlak Vladimir Kos, rojen v Zagrebu

in pristojen v Zagorje ob Savi, absolvent mariborske sadjarske in vinarske šole. Kolesa drvečega vlaka so nesrečnika čisto zdrobila. Vzrok samomora je neka malenkost, katero je zagrešil iz mladostne nagajivosti v šoli in se je bal kazni.

Presenečena konjska tihotapca. Dva posestnika iz okolice Dravograda sta skušala v noči preko meje iztihotapiti tri konje. Graničarji so presenetili tihotapca, jima odvzeli konje, a švicerja sta srečno odnesla pete.

Nočni nasilneži. V Jelenčah pri Pesnici v Slov. goricah je v noči zahtevalo 7 rogoviležev vina od krčmarice Ter. Drozg. Radi pozne ure je bila gostilna zaprta in je nočnim klatežem zaklicala rejenka skozi okno, da ne bodo dobili vina. Potepuhi so začeli streljati in prestrašena rejenka se je odpravila v klet po zahtevano vino. Medtem so ponočnjaki že bili razbili vrata na hiši in so vdrli v gostilniški prostor. Od 82 letne gostilničarke so zahtevali denar in so vse prebrskali. Denarja niso našli, pač pa so odnesli zalogo tobaka. Govorili so med seboj hrvaško in radi tega obstoja sum, da gre za kako tolpo iz Hrvaške. Izginili so v smeri proti Jareninskemu dolu.

Prežalosten pojav med našo mladino. Mladoletnika se lotita staršev! V Mariboru je prijel stražnik 16letnega Jožefa Trafernerja iz Ješencev pri Račah, ker je imel karabinko. Na stražnici je izpovedal, da je streljal iz karabinke skozi okno na očeta, s katerim je imel poprej prepir. Staroavstrijsko werndlovko je ukradel iz neke železniške čuvajnice v okolici Pragerskega. Dečko se je spozabil nad očetom, ki mu je naročil reko delo, katerega nepokorni sin ni hotel izvršiti. Očeta so prepeljali v mariborsko bolnico in ugotovili, da je obstreljen po prsih in na levici. Poškodba ni nevarna. — V Radovici pri Metliki je 17letni Jože Jurglič ustrelil svojo spečo mater, kateri je poprej ukradel 2000 Din, od katerih je pred strašnim zločinom zapil 500 Din. Nečloveški sin je zagrešil krvavo dejanje iz jeze, ker se je mati vdova v drugič poročila.

Dve žrtvi noža. V Novem vrhu v Apački kotlini so imeli pri posestniku Kaufmannu domačo veselico s plesom. Natepli so se med povabljenе tudi nepovabljeni fantje. Med plesom je stopil posestniški sin Ivan Serec posestnikovemu sinu Fr. Poschu iz Donnersdorfa v sosedni Avstriji na nogo. Radi tega je nastal pretep. Prireditelj zabave je napodil pretepače, nakar so se podali proti Vratjavasi. Razljuteni Serec je hitel za nasprotnikom. Dohitel je žrtev, jo vrgel na tla in ji prizadjal z nožem tri zaboljave in je zginil v noč. Zabodeni je zbral zadnje moči in se je zavlekel do bližnje hiše, v kateri je prebival napadalec. Sereceva mati je nudila Poschu prvo pomoč, nevede, da je obvezala žrtev lastnega sina. Poscha so prepeljali v bolnico v Radgono, kjer je podlegel drugi dan prehudim poškodbam. Žandarji zasledujejo ubijalca. — Nekaj ur po opisanem krvavem slučaju je zahteval nož v sosednem Gornjem Cmureku, kjer se je vršil nabor, drugo smrtno žrtev. Skupina pijanih rekrutov se je vračala na ovenčanem vozu proti domu. Pri Stogovcih je dal hlapec Alojz Režonja, ki je mahal krog sebe z nožem, povod za pretep. Fantje so Režonji izbili nož in je dobil še dva udarca. Pozneje je pa Režonja zasledoval posestniškega sina Henrika Zemljiča iz Žiberceev, ki ga je bil dvakrat oplazil s planko. Ker je bil v pretepu ob svoj nož, mu je ponudil drugega njegov prijatelj. Med tem je že bil Zemljič doma, kjer so se fantje zabavali pri harmoniki. Tudi Režonjo so pogostili z jabolčnikom, kar ga je še bolj podžgalo v maščevalnosti. Ko so se podali pozneje rekruti proti gostilni, je naenkrat napadel Režonja Zemljiča in ga je zabodel v vrat. Žrtev nenadnega napada je nekaj po zaboljaju izkrvavel. Ubijalca so zaprli.

Nevarna poškodba. V sobo 30letnega Franca Jeseneka, posestnikovega sina v Bovšah pri Škofji vasi v okolici Celja, je prišel dninar Janez Kukovič in je vzel Jeseneku klobuk. Radi tega sta se zgrabila. Kukovič je udaril z lato Jeseneka tako po glavi, da mu je prebil lobanjo in so pre-

Zdravnik ni Pavli nič posebno branil, da bi ne smela domov. Na novo jo je obvezal, ji svetoval še to in ono ter se prijazno poslovil.

Jerca je najela voz in uro potem sta se s Pavlo že vozili iz mesta, najprej še na Glinje, kjer je imela potovka opravke, in potem naravnost proti Bistrici.

Istega dne je bil tudi Ravnjak na potu v mesto, da obiše Pavlo. Prav tedaj, ko sta bili ženski zunaj na Glinjah, se je pripeljal na mestni trg. Obredel je nekaj trgovin, kupil svileno ruto in verižico s srebrnim križcem, da bi napravil dekletu veselje, in se nato podal v bolnišnico.

Tu so ga iznenadili z novico, da je Jerca odpeljala dekletu s seboj domov; biti morate že kje pri Sv. Ožboltu. Tega Ravnjak ni verjel; saj bi ju bil moral vendar srečati. Torej je popraševal po mestu za njima, pa ni izvedel nič zanesljivega. Eni so mu pripovedovali, da je bila potovka z nekim dekletom, ki je nosilo roko zavezano, v lekarni in da je odšla na zgornjo stran, drugi so vedeli, da sta šli proti Kamnici, nazadnje mu je krčmar »Pri Lipi« povedal, da sta si pri njem najeli voz in odpeljali k Ožboltu. Zdaj ni bilo nobenega dvoma, in ker je bilo že popoldne, si je naročil voz in jo udaril za onima dvema. Pri Ožboltu je mislil, da ju bo dohitel; pa so mu v gostilni rekli, da je že dobri dve uri, kar sta odšli proti Bistrici.

Ker se je jelo že mračiti, se je naglo odpravil in odmahal z dolgimi koraki po gozdu gor. Toda čeprav je na moč hitel, ni prišel več pri dne na Ravne, ampak šele, ko je bilo že čisto temno. Pršil je rahel dež. Pogledal je skozi razsvetljeno okno v hišo, kjer je bila družina zbrana pri večerji. Pavle ni ugledal nikjer. Naglo je šel noter in se ozrl okoli ter vprašal:

»Ali nikogar ni bilo?«
»Pavla je prišla,« je odgovoril ujec Miha; »tako je udeležljala, da si nismo vedeli več pomagati.«

»Zakaj pa, za božjo voljo?«
»Strašno žaluje po materi,« je napol v joku povedala Kristina.

»Prva pot ji je bila v materino sobo,« je rekla Tončka, svinjarica. »Ko je zagledala materino obleko in druge njihove reči, se je zasedla na te in jela ihteti in vzdihovati kakor uboga verna duša.«

»Kje je zdaj?«
»Zgoraj — počiva, ker se komaj drži na nogah, tako je trudna in potrta,« je dejala Kristina.

»Ali je kaj jedla?«
»Še ene žlice ni zanesla.«
»Pojdi gor, povej ji, da sem prišel in da mora nekaj jesti!«

Ko je Kristina odšla, je vprašal:

»Ali ni prišla tudi Jerca?«

drugega materijala, kateri je bil potreben vojskujočim se italijanskim četam.

Zgoraj omenjenega dne je došlo v Masavi do strahovite eksplozije, ki je povzročila nepregledno škodo. Eksplozija je nastala v pristanišču, kjer so velika skladišča za petrolej. Tanki, v katerih je bil petrolej, so eksplodirali in povzročili daleč naokrog grozna opustošenja. Eksplozija je bila tako huda in dalekosežna, da so se užgale nekatere ladje, ki niso utegnile, da bi se bile umaknile iz luke na odprto morje.

Poleg petrolejskih skladišč

je zajela eksplozija letalske lope. Kakor znano, je uspela Italijanom

peljali hudo poškodovanega v celjsko bolnico.

Iz ljubosumnosti ustrelil dekleta. V Lastniču v župniji Sv. Miklavž na Polju pri Podčetrtku je pomagala 17letna Kristina Polak svojemu očetu v vinskem hramu stiskati sadje. Ko se je vračala na večer proti domu, jo je zadel iz zasede smrtno v prsa strel. Morilec je 20letni Alojz Debelak, posestnikov sin, ki je zagrešil zločin iz maščevalne ljubosumnosti, ker ga dekleta ni maralo. Debelak se je sam javil okrajnemu sodišču v Kozjem.

Vlom v bolnico izpodletel. Skozi strop sta vlomila v blagajniško sobo bolnice v Ljubljani dva vlomilca. Enega so prijeli in je to 27letni bivši natakak Josip Štiber iz Zelenega dvora pri Varaždinu in že star znanec policiji. Drugi vlomilec je pa ušel. V blagajni je bilo 14.000 Din gotovine, ki je ostala nedotaknjena.

Poskus samomora. Pri Novem mestu je legel na železniški tir Janez Tlakovec, 45letni brezposelni delavec iz Dol pri Brežicah. Lokomotiva mu glave ni odrezala, ampak jo je odrinila s tira in jo je na desni strani samo močno obrezala. Poškodovanega so prepeljali v bolnico usmiljenih bratov v Kandijo pri Novem mestu.

Izpred sodišča.

Obsojen radi 26 vlovov in tatvin. Pred mariborskim okrožnim sodiščem se je zagovarjal radi 26 vlovov in tatvin 29. jul. 29letni mizarški pomočnik Franc Pešec iz Studencev, ki je zadnji čas vznemirjal mariborsko okolico. Pešec, ki je očitane zločine le delno priznal, je bil obsojen na dveletno ječo in na izgon iz območja mesta Maribora.

Slovenska Krajina.

Sobota. Za ravnatelja soboškega dijaškega zavoda Martinišča je imenovan g. Vogrin Stefan. G. Vogrinu želimo obilo božjega blagoslova!

Turnišče. Pred nekaj tedni je bilo ukradeno ročno kolo iz Žižkov g. Čuriča, zidarkega mojstra, pri gostilni g. Balažiča. Hudobno roko je orožništvo kmalu zasledilo!

Turnišče. Predpreteklo nedeljo je obiskal iz Dolnje Lendave gasilski župni načelnik v družbi g. dr. Klara turniške gasilce in je pohvalil, ker je našel lepo v redu vse gasilsko orodje. G. dr. Klar je imel pri tej priliki zanimivo predavanje.

Turnišče. G. Černi Franc, dosedanji trgovec v Renkovcih, je otvoril te dni v Turnišču novo trgovino z mešanim blagom zraven orožniške postaje. Mlademu in pridnemu trgovcu želimo na novem mestu dober uspeh. — Letos se nam je zelo lepo pokazala letina, namreč pri silji in sadju. Ali na žalost slabo sad prinaša, žito pa sploh nič, pšenica malo bolje. Saj stari pregovor pravi: Čim lepše se prikaže, tem manj sadu prinaša.

Dolnja Lendava. Te dni je odšel na počitnice g. dr. Klar s svojo soprogo. 14 dni ga ne bode doma. Gospodu narodnemu poslancu želimo, da se dobro počuti na svojih potovanjih in da se zdrav vrne zopet domov.

Lipovec. G. Mančec Matija, akademik na mdrostovni fakulteti, je v Ljubljani promoviral. Želi postati profesor. G. Mančecu iz srca častitamo!

Fükšinci. Dne 12. julija je prikazal novo sv. mašo vsemogočnemu Bogu č. g. Holzedl Anton. G. Holzedl je sin slovenske matere in nemškega očeta. Govoril mu je g. Neubauer, ženski plebanoš, v nemškem jeziku. Slovensko pridigo bi moral opraviti g. Berden, martjanski plebanoš, pa je bil zadržan; valed tega je ta pridiga odpadla.

Sv. Sebeščan. Naš g. župnijski upravitelj Bejek Janko se je vrnil iz Belja, kjer je obiskal naše delavce. Z obiskom je zadovoljen. O težkih razmerah, socialnih in verskih, v katerih živijo naši delavci, hmo kmalu obširneje poročati. — Pri nemirih, ki so se godili v Franciji, je baje ubitih tudi nekaj naših delavcev. — Z mlatitvijo smo pri kraju. Namlatili smo zelo malo, vendar nekaj več kot na Ravenskem Prek murju, sorazmerno namreč. — Tudi naše gorice so uničene. Sicer je tu največ šnarnice, ki tudi letos kaže dobro, pa vendar je naše Goričko zelo prizadeto in vina letos ne bomo imeli.

LUSTERI
bogata izbira
okusna izdelava
ugodne cene
domaća tovarna
Ivan Paspa i sinovi, Zagreb
Cenike pošljemo na zahtvo

ga bomo naročali pač iz Dalmacije ali iz Baranje, kjer kažejo gorice izvrstno. — Jesenski pridelki kažejo dobro. Toče hvala Bogu nismo imeli. Tudi dežja imamo zadosti. — Vedno več naročnikov dobivamo za Francijo in upamo, da se število naročnikov tudi doma k novemu letu dvigne. Saj pa prinaša »Slovenski gospodar« novice iz vseh krajev in tudi novice iz naše Goričke vidimo v njem. — Gospod Klekl Jožef, župnik v Velikih Dolencih, je zelo bolan. Priporočamo ga v molitev!

Usodepolno igrakanje z ročno granato. Žizkovi v Andrijancih so orali in za orači je hodil 10letno sinko. Našel je na njivi ročno granato, katero je hotel odpreti. Z najdbo se je podal domov in je na hišnem pragu razbijal po granati, nevede, po čem da tolče. Naenkrat se je železo jajčaste oblike razletelo in drobci so zadeli fanteka po celem telesu. Nevarno ranjenega so prepeljali v soboško bolnico. Granata je obležala na njivi najbrž iz časov divjanja boljševiških tolp pod proslulim Bela Kunom.

Huda nesreča z mlatilnico. V Filovcih so mlatili pri posestniku Lovrenčiču. Z vlaganjem snopja v stroj je bil zaposlen 24letni Alojz Ošlaj iz iste vasi. Nnenadoma je Ošlaju spodrsnilo tako, da je padel z vrha mlatilnice med zobovje, ki mu je odtrgalo nogo pod kolenom. Reveža so takoj odpeljali v soboško bolnico.

Izsledena tihotapska družba. Orožniki v Puncocih so izsledili, da je prodajala cela družba iz Madžarske k nam vtihotapljeni tobak. Zandarji so prežali v noči na tihotapce in res so se pripeljali kar trije na kolesih. Na stoj pozvani so se zatekli v bližnji gozd, kjer jih zandarji niso mogli zasledovati. Na cesti so pustili kolesa in vrečo, v kateri je bilo 500 zavitkov, in pa košaro s 25 zavitki madžarskega tobaka za pipo. Po tablicah na kolesih so hitro imeli švercarje, ki so že bili večkrat kaznovani. Vti-

zmaga nad Abesinci samo s pomočjo bombnih letal, ki so še ostala tudi po končani vojni na abesinskih tleh in dovažajo vedno nova, s katerimi krotijo upornike. Nova letala so bila shranjena v posebnih lopah v Masavi, ki so po eksploziji čisto uničene in je zgorelo v njih 50 velikih bombnih letal.

Vsled eksplozije ni trpelo samo pristanišče, ampak tudi ostalo mesto, kojega velik del je povsem porušen. Uničena so tudi vsa velika skladišča, ki so bila polna raznega materiala, katerega je namenila Italija za preobnovo zasedenega ozemlja. Ravnotako so razvaline vsa skladišča za živež, ki je bil namenjen za vzdrževanje

»Prišla, prišla. Saj Jerca je Pavlo pripeljala. Pa je kar hitro spet odšla. Rekla je, da bi rada bila doma, preden ulije.«

Čez nekoliko časa je pridvela Kristina in zavpila pri durih:

»Ježeš Marija, nikjer je ni. V kamri je ni in nikjer v hiši je ni. Povsod sem jo iskala.«

»V tem dežju in ponoči vendar ni kam odšla,« je menil Ravnjak v skrbeh.

Zdaj so šli vsi Pavlo iskat, pa je niso našli nikjer. Tedaj se je oglasila Rozika v kuhinji in povedala, da je bila Pavla pred večerjo v kuhinji in da je spraševala, kje na pokopališču so mati pokopani.

»Potem ni drugače: na grob je šla — kar verjel bi, da je kaj takega,« je menil Miha.

»Kristina in Tončka,« se je obrnil Ravnjak k deklama, »hitro pojdi pa spravita Pavlo domov! Še zbolela bo, ko hodi v tem dežju zunaj.«

Kristina je vztrepetala in rekla v strahu:

»Moj Bog, ko se tako bojim! Ponoči ni prav hoditi na grobove; rajni tega ne marajo.«

Tudi Tončka se ni mogla spraviti. Tedaj sta se ponudila Florijan in Lipe:

»Pojdeva pa midva.«

Ravnjak je nekaj premišljeval, potem pa je rekel skoraj osorno:

»Sam pojdem, da vidim, kje je.«

Vzel je svetilko, ogrnil bukov jopič in odhitel proti cerkvi; dobre četrt ure in že je bil na pokopališču. Svetilko je nekoliko zakril ter zavil k stranskim durim, kjer je bil materin grob. Tedajci je začul tiho ihtenje in zagledal nekaj živega na grobu.

»Pavla!« je zaklical glasno. »Pavla, ali si ti?«

Vzkljnilo je; bil je Pavlin glas. Koj nato je reklo deklet:

»Za božjo voljo, ali ste vi? Ali ste prišli pome?«

»Seveda. V skrbeh smo si. Pavla, tako nespametna ne smeš biti. Saj si vendar vsa mokra. Prehladila se boš; še sušico dobiš in nam umreš.«

»O že ne. Prej kdaj sem bila včasih še v hujšem zunaj.«

»Pojdi takoj! Domov greva.«

Rekel je to kakor gospodar, ki zapoveduje, in se obrnil ter odšel, deklet pa za njim kakor pes. Hitro sta hodila skozi vas in nista spregovorila niti besede. Ko sta prispela na kraj vasi, je Ravnjak obstal in dejal:

»Ali hodim prehitro, Pavla? — Tebe pa zebe. Vsa se treseš. Na, z mojim jopičem se ogrni!«

»Ne, ne,« se je branila, »saj mi ni treba.«

»Meni še manj. Zdrav sem, ti pa si prišla iz bolnišnice.«

Še preden je vedela, kaj in kako, jo je ogrnil. Potem je vprašal:

»Ali težko hodiš? Ali te naj vodim?«

hotapljene tobačne vreče so skrivali po koruzah in hodili v nezastraženem času po tobak, kate-rega so prodajali z malim dobičkom.

Kaj ste prinesli

iz Mariborskega tedna?

V okusni škatlji opremljeno darilo, ki sem ga kupil pri veletvrčki A. Macun. 940

»Slehernik« na Mariborskem tednu. Mariborski Ljudski oder bo igral ob sodelovanju zborov, godbe in pevcev znani verski misterij »Slehernik«. Prireditelj bo v Ljudskem vrtu in sicer 8. avgusta ob 8 zvečer, 9. avgusta (v nedeljo) pa ob treh popoldne. Igralci se vneto pripravljajo in bodo brez dvoma svoje vloge dobro rešili. Slikar g. Ussar pripravlja scenerijo, krasno gotsko pročelje cerkve. Vabimo slavno občinstvo, da se udeleži predstave igre, ki doživlja povsod po svetu velik uspeh. Prireditelj v soboto zvečer je namenjena predvsem Mariborčanom, v nedeljo popoldne pa okolčanom in tistim, ki pridejo od daleč na Mariborski teden.

Sv. Anton v Slov. goricah. Tukajšnje Prosvetno društvo bo proslavilo dne 23. avgusta t. l. svojo 40letnico s celodnevno prireditvijo. Ob pol desetih bo slovesna služba božja s skupnim svetim obhajilom članstva. Popoldne je med izbranim sporedom na vrsti tudi sodobna igra »Podrti križ«. Vsa okoliška društva se naprošajo, da za ta dan ne prirejajo nobenih prireditev, obenem pa se vabijo, da se ta dan polnoštevilno udeležijo naše proslave, če mogoče že dopoldne, da tako veličastnejše manifestiramo za idejo naše prave katoliške prosvete. Vsa društva, ki se bodo odzvala našemu vabilu že za dopoldansko slavnost, prosimo, naj prijavijo svojo udeležbo glede skupnega obeda, kateri se bo preskrbel po zmerni ceni. Celodnevno sodeluje godba na pihala in domači pevski zbor. Vsi domačini in sosede, posebno pa še ti slovenjegoriška mladina iz prosvetnih vrst se vabiš, da napraviš ta dan majhen izlet na prijazni in razgledni antonjevski griček, da tako skupno poživimo navdušenje za bodoče prosvetno delo. Fantje kolesarji, pridite na kolesih! Bog vas živi in na veselo svidenje dne 23. avgusta pri Sv. Antonu!

Vojnik. V proslavo 25letnice našega Prosvetnega društva priredimo v nedeljo, 23. avgusta, dopoldne velik prosvetni tabor. Govori predsednik Prosvetne zveze g. dr. Josip H o h n j e c iz Maribora.

miru blaga pokojnica! Naj ti bo ohranjen blag spomin!

Sv. Barbara v Slov. goricah. V četrtek dne 23. julija smo pokopali Krajnc Marijo, po domače Kolarjevo Micko. Bila je več let v postelji ter je svojo bolezen potrpežljivo in Bogu vdano prenašala. Bila je dobra mati revežev in dobrotnica domače farne cerkve, kateri je kupila lepe oltarne svečnike in prekrasno monštranco, poprej a pokojnim možem Anzekom pa lep velik tepih. G. župnik se je ob odprtem grobu poslovil z ginjačimi besedami od pokojne dobrotnice naše cerkve. Sveti ji naj večna luč!

Sv. Urban pri Ptujju. Dne 18. julija 1836 je umrla posestniška hči Preložnik Julijana, ki je potrpežljivo prenašala bolezen skozi dolgih 18 let. Previdena je bila večkrat s svetimi zakramenti. Bila je naročnica »Slov. Gospodarja« in »Nedelje«. Pogreba so se udeležili sorodniki in znanci od blizu in daleč, tudi mnogo drugih jo je spremljalo na njeni zadnji poti. Med njimi sta se tudi udeležila pogreba orožnika brata France in Vinko, ki se nahajata v orožniški patrolni šoli. Rajna naj počiva v miru! Domačim pa izrekamo naše sožalje!

Sv. Martin na Pohorju. Nagloma se je raznesla po celi fari vest, da je v četrtek dne 23. julija zatisnil svoje trudne oči po dolgi mučni bolezni in spreviden s sv. zakramenti v 69. letu starosti dober krščanski mož Jurij Ačko, dolgoletni bivši župan, gostilničar in posestnik sedajnega posestva Počitniškega doma Kraljice Marije in brat g. Očka Jerneja, gostilničarja na Teznu pri Mariboru. Pogreb pokojnega se je vršil v soboto 25. julija, ob 10. uri predpoldne, ki ga je vodil domači g. župnik, in se ga je udeležila ogromna množica sorodnikov, prijateljev in občinstva. — Pred hišo žalosti sta se od rajnega poslovila g. Martin Kresnik in g. Leopold Vorša, poštar, ter z lepimi besedami orisala velike vrline rajnega. Draga Jurija ohranimo v hvaležnem spominu! Žalujemo ostalim naše sožalje!

Sv. Jurij ob Ščavnici. V bolnici v M. Soboti je preminul 26. julija Martin Pelc, posestnik v Rožičkem vrhu v župniji Sv. Jurij ob Ščavnici. Rajni je bil naš dolgoletni naročnik, dober krščanski mož, kateremu bodi Vsemogočni večni plačnik, preostalim naše sožalje!

Ljubečna pri Celju. Po nesreči na zastrupljenju je umrl v celjski bolnici kmečki sin Edvard

Odprta noč in dan so groba vrata.

Sv. Jurij v Slov. gor. V nedeljo, 26. julija, je po kratki mučni bolezni od kapi zadeta, sprevidena s sv. zakramenti mirno umrla Bičman Barbika, posestnica na Malni, stara 60 let. Bila je naročnica in zvesta čitateljica »Slov. Gospodarja« dolgo vrsto let. Njeno veselje je bila cerkev in vsakdanje težko delo doma in pri drugih. Najlepši del življenja je Barbika s sestro Nežiko preživela pri starših kot čislana viničarka. Po smrti staršev sta stopili v službo: starejša Nežika pri domačem g. župniku Rantaž, po njegovi smrti pa pri g. nadučitelju Slekovcu v Jarenini 8 let do njegove smrti. Barbika pa je pri sv. Be-

nediktu služila pri g. župniku Zmazeku 12 let, tudi do njegove smrti. S prihranjenim denarjem sta si kupili majhno kmetijo z malo a čedno hišico vrh hriba Malne, kjer sta se pečali z največjo pridnostjo s kmetijstvom in delom pri bližnjih kmetih. Njenega pogreba se je udeležilo mnogo ljudi kljub nujnemu delu. Rajno so spremile na zadnji poti članice Marijine družbe, katere zvesta članica je bila rajna od rane mladosti do poslednjega diha. Na spreved je prihitel tudi g. novomašnik, ki je svoji drobotnici skazal čast na poslednji njeni zemeljski poti. Počivaj v

»O ne! Laže hodim sama.«

Hodila sta počasneje in dolgo molčala.

»Pavla, v mestu sem bil danes, pa, žal, te nisem več našel,« je dejal čez nekaj časa.

»Moj Bog, ko bi bila vedela, da pridete, bi bila počakala,« je rekla. »Zakaj mi niste sporočili, da so mati zboleli? Zakaj me niti na pogreb niste pustili?«

»Samo zato, ker sem ti dobro hotel. Razburjenje bi ti bilo na škodi.«

Zopet sta umolknila. Ko sta se približala domu, ga je plaho vprašala:

»Ali ste kaj hudi name?«

»Kaj bom hud! Skrbiš me, skrbiš in bojim se, da ne zbolim.«

V tem sta prispela na Ravne. Z vseh strani so pritekli posli in vse vprek govorili:

»Pavla! Pavla!«

»Pavla, kaj si naredila?«

»Tako skrb si nam napravila!«

Ravnjak jih je umiril in velel Roziki, naj skuha čaj, Kristina pa, naj gre s Pavlo in naj gleda, da se čim preje spravi v posteljo. Pozneje mora Pavla tudi kaj jesti. Če jo bo zeblo, naj ji prinesejo še odej. — Pa ni bilo potrebno. Čaj jo je ugrel, burni dogodki tega dne so jo utrudili; zato je takoj zaspala in se zbudila šele pozno drugi dan.

Naslednje dni je Pavla vedno znova načela pogovor o rajni Ravnici in Kristina ji je morala na

drobno pripovedovati, kako je bilo zadnje ure. — Nekoč je dejala Kristina:

»Bojim se, da so lepi časi na Ravnah minili.«

»Zakaj?« se je ustrašila Pavla.

»Moj Bog, take, kakor so bili rajna mati, ne bo več na Ravne. Saj so nam bili vsem kakor prava mati. Osojnikova Lenčka, ki jo bo gospodar menda vzela, je prevzetna in samosvoja. — Jaz grem prvo uro, ko pride k hiši.«

Pavla je postala še bolj blede, kakor je že bila, in se je skrivaj zasolžila. Odslej se je skrbno varovala, da ni gospodarja na samem kje srečala, čeprav se ji je večkrat zdelo, da bi rad z njo govoril.

Ker z bolno roko, ki jo je imela še zmerom obvezano, ni mogla delati, je hodila vsak dan dvakrat v cerkev in je cele ure preklečala pred podobo Naše ljube Gospe pri stranskem oltarju. Nekega popoldne se je prej ko navadno vrnila in je šla v hišo ter obsedela pri Zgodbah svetega pisma. Vendar ni brala, ampak je samo listala po knjigi; misli pa so ji romale daleč nekje. Vsa družina z gospodarjem vred je bila na travniku, da bi vendar že spravili otavo, ki jo je dež že več ko enkrat premočil. Izenada je odprl duri, se ozrl in rekel dekletu, ki je zardelo:

»Malo počakaj, Pavla! Nekaj ti moram prinesiti.«

(Dalje sledi.)

vanje vzhodno afriške armade, ki čuva ter straži Abesinijo.

O vzrokih nesreče

krožijo različne vesti. Nekateri pravijo, da je začel velik kotel za nafto (petrolej) puščati. Odposlani so bili delavci, da kotel popravijo. Eden od delavcev bi naj bil iz neprevidnosti užgal cigareto in že je bil kotel v objemu plamenov, ki so se z bliskavico širili, zajeli vse pristaniške naprave, razna skladišča in med temi tudi municijsko, ki je povzročilo usodepolno eksplozijo. Ta prva razlaga nesreče je najbolj verjetna.

Zopet drugi trdijo, da so se priklatili v Masavo abesinski vojuni ter povzročili eksplozijo.